

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **KARDIOCENTRUM VYSOČINA CZA a. s.**, se sídlem nám. Čsl. armády 26, Hluboká nad Vltavou, zastoupená ustanoveným opatrovníkem Mgr. Vojtěchem Vyhnalem, advokátem se sídlem Rudolfovska tř. 464/103, České Budějovice, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 525/15, Praha 1, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Česká republika - Ministerstvo pro místní rozvoj**, se sídlem Staroměstské náměstí 932/6, Praha 1, zastoupené JUDr. Janem Brodcem, advokátem se sídlem Rubešova 162/8, Praha 2, v řízení o kasačních stížnostech žalovaného a osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 9. 2021, č. j. 18 Af 6/2021 - 75,

t a k t o :

- I. Řízení o kasační stížnosti žalovaného **se zastavuje.**
- II. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 8. 9. 2021, č. j. 18 Af 6/2021 - 75, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.
- III. Žádný z účastníků řízení ani osoba zúčastněná na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti žalovaného.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 26. 2. 2021, č. j. MF-14480/2020/1203-17, podle § 141 odst. 7 správního řádu zamítl návrh žalobkyně na vyplacení části dotace ve výši 91 372 826,74 Kč.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného brojila žalobkyně žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“), který rozsudkem ze dne 8. 9. 2021, č. j. 18 Af 6/2021 - 75, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[3] Městský soud vycházel z následujícího skutkového stavu. Žalobkyně a Regionální rada regionu soudržnosti Jihozápad (dále jen „*poskytovatel dotace*“) uzavřely dne 4. 9. 2008 Smlouvu o podmínkách poskytnutí dotace z Regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, ve znění dodatků č. 1 až 3 (dále jen „*dotační smlouva*“). Předmětem dotační smlouvy bylo poskytnutí dotace na projekt „*Relaxační a regenerační centrum Hluboká nad Vltavou*“. Dne 28. 7. 2009 žalobkyně požádala o vyplacení části dotace ve vztahu k I. etapě projektu ve výši 50 429 654,26 Kč; tato část dotace byla žalobkyni poskytnuta dne 27. 10. 2009. Žalobkyně následně požádala dne 27. 11. 2009 o vyplacení části dotace ve vztahu k II. etapě projektu ve výši 25 834 007,31 Kč a dne 30. 6. 2010 o vyplacení části dotace ve vztahu k III. etapě projektu ve výši 65 538 819,43 Kč. Těmito dvěma žádostem poskytovatel dotace nevyhověl, a žalobkyně se tak vyplacení zbývajících částí dotace v celkové výši 91 372 826,74 Kč domáhala ve sporném řízení podle § 141 správního řádu.

[4] Co se týče části dotace poskytnuté na výdaje I. etapy projektu, Úřad Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad dne 4. 11. 2014 rozhodl tak, že žalobkyni uložil povinnost zaplatit odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 50 429 655 Kč; odvolání žalobkyně žalovaný rozhodnutím ze dne 25. 2. 2019, č. j. MF-12109/2018/1203-11, zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil (dále jen „*rozhodnutí o I. etapě*“).

[5] Rozsudkem ze dne 27. 5. 2020, č. j. 5 To 78/2019 - 10768 (dále jen „*odvolací trestní rozsudek*“), Vrchní soud v Praze jako soud odvolací změnil rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 3. 9. 2019, č. j. 17 T 30/2018 - 10 (dále jen „*prvostupňový trestní rozsudek*“), a rozhodl o tom, že obžalovaní Ing. M. S., Ing. V. H. (bývalí členové statutárního orgánu žalobkyně) a Ing. P. D. v souvislosti s poskytnutím výše specifikované dotace spáchali zločin dotačního podvodu a zločin poškození finančních zájmů Evropské unie.

[6] V nyní projednávané věci městský soud dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného (jak je vymezeno v odstavci [1] výše) je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Z rozhodnutí žalovaného dle městského soudu nevyplývá, z jakých ustanovení dotační smlouvy či právních předpisů plynuly žalobkyni povinnosti, jejichž dodržení bylo podmínkou vyplacení dotace, a jejichž splnění žalobkyně neprokázala, a z jakých skutkových okolností (důkazů) závěr o nedodržení těchto pravidel plyne. Dále z rozhodnutí žalovaného není patrné, na základě jakých ustanovení dotační smlouvy, případně právních předpisů, bránil vyplacení dotace pravomocný odvolací trestní rozsudek.

[7] Žalovaný své závěry opřel mimo jiné o znalecký posudek č. 2355/14/2017 ze dne 24. 4. 2017 a znalecký posudek č. 283-17 ze dne 15. 9. 2017. K obsahu a hodnocení těchto

pokračování

znaleckých posudků však žalovaný jen odkázal na rozhodnutí o I. etapě; z rozhodnutí žalovaného tak nebylo zřejmé, které konkrétní závěry toho kterého znaleckého posudku vzal žalovaný v nyní projednávané věci za rozhodné, ani proč jsou všechny výdaje uplatněné žalobcem ve II. a III. etapě projektu *en bloc* výdaji nezpůsobilými. Žalovaný se rovněž nevypořádal s argumentací žalobkyně zpochybňující jeho úvahu, že závěry dovozené ohledně části dotace týkající se I. etapy projektu, jsou bez dalšího použitelné i v nynějším řízení týkajícím se části dotace na II. a III. etapu projektu. Dále se žalovaný nevypořádal ani s (stranami tvrzenou) protichůdností některých důkazů, a dostatečně se nezabýval tím, jaký význam měly provedené důkazy, popřípadě z jakého důvodu neměly význam další navrhované důkazy (zejména ty, které byly navrženy žalobkyní).

[8] Městský soud dodal, že ze správního spisu plyne, že rozhodnutí o I. etapě bylo do spisu zařazeno po seznámení žalobkyně a osoby zúčastněné na řízení s podklady rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu. Žalobkyně si tak nebyla vědoma toho, že žalovaný zamýšlí z rozhodnutí o I. etapě vycházet, a nemohla na tuto okolnost reagovat.

[9] K odkazu žalovaného na trestní rozsudky (viz odstavec [5] výše) městský soud uvedl, že bylo povinností žalovaného odůvodnit vazbu mezi trestní odpovědností výše uvedených fyzických osob a ztrátou nároku žalobkyně na poskytnutí dotace na výdaje vynaložené v II. a III. etapě projektu. Z rozhodnutí žalovaného není patrné, zda žalobkyně nesplnila svoji povinnost vyplývající z čl. VIII. odst. 2 písm. e) dotační smlouvy (tedy povinnost oznámit poskytovateli dotace informaci o pravomocném odsouzení členů jejího statutárního orgánu) a jaký význam mělo případně porušení této povinnosti na výplatu dotace, či zda porušila jinou smluvní povinnost. Městský soud v rozhodnutí žalovaného postrádal argumentaci vycházející z právních předpisů, dotační smlouvy, či jiných pro žalobkyni závazných dokumentů, z níž by bylo možné dovodit, že na základě odsouzení tehdejších členů jejího statutárního orgánu žalobkyně pozbyla nárok na poskytnutí dotace.

[10] V závěru svého rozsudku městský soud konstatoval, že námitku nepřiměřenosti krácení dotace nemůže s ohledem na shledanou nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného nyní posoudit. Nejprve je třeba vymezit protiprávní jednání a určit, kterých výdajů se týká, a následně lze případně aplikovat zásadu přiměřenosti.

[11] Proti rozsudku městského soudu podali žalovaný a poskytovatel dotace (v postavení osoby zúčastněné na řízení) kasační stížnosti.

[12] Žalovaný však podáním ze dne 5. 11. 2021, které bylo Nejvyššímu správnímu soudu doručeno téhož dne, vzal svoji kasační stížnost zpět. Podle § 37 odst. 4 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), za použití § 120 téhož zákona, může navrhovatel vzít svůj návrh zcela nebo zčásti zpět, dokud o něm soud nerozhodl. Podle § 47 písm. a), věty před středníkem s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., soud řízení usnesením zastaví, vzal-li navrhovatel svůj návrh zpět. S ohledem na zpětvzetí návrhu – kasační stížnosti – žalovaného Nejvyšší správní soud v souladu s citovanými ustanoveními s. ř. s. řízení o kasační stížnosti žalovaného zastavil (výrok I. tohoto rozsudku).

[13] Poskytovatel dotace byl v průběhu řízení o kasační stížnosti zákonem č. 251/2021 Sb. zrušen. Jeho právním nástupcem se stala Česká republika. Dle čl. II. odst. 6 zákona č. 251/2021 Sb. vstoupila Česká republika namísto poskytovatele dotace do všech soudních, správních a jiných řízení zahájených přede dnem jeho zrušení. V těchto řízeních jedná jménem České republiky Ministerstvo pro místní rozvoj, nestanoví-li jiný zákon jinak. Nejvyšší správní soud tak po zániku poskytovatele dotace jedná jako s osobou zúčastněnou na řízení s Českou republikou - Ministerstvem pro místní rozvoj.

[14] Česká republika - Ministerstvo pro místní rozvoj (dále jen „stěžovatel“) důvody kasační stížnosti podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[15] Stěžovatel obecně uvádí, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, neboť městský soud jej dostatečně neodůvodnil.

[16] Stěžovatel namítá, že žalovaný citacemi stěžejních částí trestních rozsudků dostatečně specifikoval jednání žalobkyně, kterým porušila své povinnosti. Z trestního rozsudku totiž vyplývá, že žalobkyně celou stavbu realizovala jinak než podle schválené projektové dokumentace, a realizovala ji tedy „na černo“. Z uvedeného je dle stěžovatele zřejmé, že pochybení žalobkyně se dotklo projektu jako celku, a tudíž nebylo nutné podrobněji odůvodňovat, že pochybení se týká i II. a III. etapy projektu. Rozdělení projektu na etapy je pouze „umělým administrativním rozdělením“; pokud se určité závěry týkají projektu jako celku, skutečnost, že byly formulovány v souvislosti s I. etapou je „podružná a není třeba složitě konstruovat 'dopad' do dalších etap“. Nadto, žalovaný byl v souladu s § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu trestním rozsudkem vázán. Z rozhodnutí žalovaného je rovněž zřejmé, z jakých ustanovení dotační smlouvy povinnosti žalobkyně, jakož i důsledek jejich porušení, vyplývaly. Na str. 14 rozhodnutí žalovaného jsou smluvní ustanovení, z nichž žalovaný vycházel (tedy zejména čl. IV. odst. 4, čl. VI. odst. 4 a čl. VIII. odst. 1 dotační smlouvy), rekapitulována.

[17] Stěžovatel uvádí, že závěry trestního rozsudku znemožňují vyhovět návrhu žalobkyně na vyplacení dotace, a žalovaný tak postupoval v souladu s § 51 odst. 3 správního řádu a podrobně se nezabýval dalším dokazováním. Dále stěžovatel namítá, že z rozhodnutí žalovaného je zřejmá vazba mezi fyzickými osobami odsouzenými trestním rozsudkem za spáchání trestných činů dotačního podvodu a poškození finančních zájmů Evropské unie, a žalobkyní. Neuvedl-li žalovaný ve svém rozhodnutí formální odkaz na relevantní ustanovení právních předpisů, upravujících jednání za právnické osoby, nemá tato vada vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného.

[18] K výtce soudu, dle které bylo rozhodnutí o I. etapě založeno do správního spisu až po seznámení účastníků řízení s podklady rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu, stěžovatel uvádí, že žalobkyně byla přímým adresátem rozhodnutí o I. etapě, podávala proti němu správní žalobu, a s jeho obsahem je tedy seznámena. Nadto, poskytovatel dotace rozhodnutím o I. etapě argumentoval ve svých podáních, např. v podání ze dne 7. 5. 2019, k němuž bylo toto rozhodnutí připojeno. Žalobkyni tedy muselo být zřejmé, že se žalovaný bude rozhodnutím o I. etapě zabývat, a měla dost prostoru se k jeho obsahu vyjádřit. Nejedná se tedy o natolik závažnou vadu, která by měla vést ke zrušení rozhodnutí žalovaného.

pokračování

[19] Co se týče nepřiměřenosti krácení dotace, ve sporném řízení nelze podle stěžovatele zásadu přiměřenosti zohlednit, jelikož žalovaný nevystupoval v roli orgánu ukládajícího sankci, ale míra úspěchu či neúspěchu žalobkyně závisela na obsahu jejích tvrzení a důkazů. Žalovaný výsledek sporného řízení nemůže doplňovat o úvahu či zásahy z hlediska zásady přiměřenosti.

[20] Žalobkyně se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje s rozsudkem městského soudu. Nesouhlasí s tím, že žalovaný byl v důsledku vydání odvolacího trestního rozsudku zproštěn povinnosti hodnocení důkazů, ani s tím, že byl žalovaný vázán celým textem tohoto rozsudku. Podle žalobkyně v projednávané věci nenastala situace předvídaná v § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu, neboť trestní rozsudky nezodpovídají otázku, bez jejíhož vyřešení by nebylo možné ve správním řízení pokračovat. K tomu žalobkyně odkazuje na metodické dokumenty vydané žalovaným. Stěžovatel se rovněž mýlí v tom, že lze závěry ohledně I. etapy bez dalšího promítnout do rozhodnutí týkajícího se II. a III. etapy. Žalobkyně má dále za to, že i ve sporném řízení je třeba postupovat v souladu se zásadou přiměřenosti, a lze aplikovat judikaturu Nejvyššího správního soudu zabývající se přiměřeností stanovení výše odvodu za porušení rozpočtové kázně.

[21] V replice k vyjádření žalobkyně stěžovatel opakuje, že si žalovaný nemohl učinit úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin, a cituje pasáže odvolacího trestního rozsudku, z něž podle něj vyplývá, že žalobkyně porušila podmínky dotační smlouvy, a to i ve vztahu k II. a III. etapě projektu. Spáchání trestných činů a porušení dotační smlouvy od sebe v projednávané věci nelze oddělit. Jelikož žalovaný zjistil skutečnost znemožňující vyhovět žádosti, postupoval dle § 51 odst. 3 správního řádu. Stěžovatel dále rozporuje argumentaci žalobkyně týkající se metodických dokumentů žalovaného. Závěrem uvádí, že ve správním řízení sporném je aplikace zásady přiměřenosti vyloučena.

[22] Žalobkyně v reakci na vyjádření stěžovatele opětovně uvádí, že na nyní projednávanou věc § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu nedopadá, a polemizuje s argumentací stěžovatele ohledně metodických dokumentů žalovaného. S ohledem na propojení poskytovatele dotace a stěžovatele (právního nástupce poskytovatele dotace) prostřednictvím totožného advokáta vyjadřuje žalobkyně obavy o nezávislost postupu stěžovatele.

[23] Stěžovatel ve svém dalším vyjádření trvá na tom, že žalovaný správně postupoval podle § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu a § 51 odst. 3 téhož zákona. Žalobkyně podle stěžovatele dostatečně nerozlišuje sporné řízení správní a řízení o uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně, v němž má zásada přiměřenosti své místo. Tvrzení žalobkyně o personální propojenosti poskytovatele dotace a stěžovatele považuje za neodůvodněné a irelevantní.

[24] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[25] Nejvyšší správní soud nejdříve hodnotil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102, věta první s. ř. s.), proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu kasační stížnosti (§ 109

odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[26] Kasační stížnost je důvodná.

[27] Ze systematického hlediska je nejprve vhodné zabývat se kasačním důvodem podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy tvrzenou nepřezkoumatelností rozsudku městského soudu. Pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný, musel by jej Nejvyšší správní soud zrušit, a to i bez námítky stěžovatele.

[28] Stěžovatel v kasační stížnosti vznáší námitku nepřezkoumatelnosti pouze obecně, a uvádí, že městský soud pro zrušení rozhodnutí žalovaného „*nevedl dostatečné důvody*“. Nejvyšší správní soud se s tvrzením stěžovatele neztotožňuje. Městský soud v napadeném rozsudku řádně a srozumitelně vyložil důvody svého rozhodnutí, a jeho závěry jsou podpořeny logickou argumentací. O tom, že je napadený rozsudek opřen o dostatek relevantních důvodů, ostatně svědčí i skutečnost, že stěžovatel s jeho závěry v kasační stížnosti věcně polemizuje.

[29] Kasační důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tedy není dán.

[30] Zrušovacím důvodem napadeného rozsudku byla nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného o návrhu na vyplacení části dotace. Jádrem sporu v nyní posuzované věci tedy je, zda rozhodnutí žalovaného touto vadou trpí, či nikoli.

[31] Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srovnej usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 74, č. 1566/2008 Sb. NSS; všechna zde citovaná judikatura tohoto soudu je dostupná na www.nssoud.cz). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2019, č. j. 7 As 362/2018 - 23). Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného takovými vadami netrpí. Z rozhodnutí žalovaného je patrné, proč návrh žalobkyně zamítl, konkrétně jaký skutkový stav vzal žalovaný za prokázaný, jak hodnotil provedené důkazy, z jakého důvodu případně neprovedl další účastníky navržené důkazy, i z jakých ustanovení dotační smlouvy vycházel, a jak je na projednávanou věc aplikoval.

[32] Stěžovatel v kasační stížnosti zejména namítá, že konkrétní pochybení, jichž se žalobkyně dopustila, a které byly příčinou nevyplacení dotace, dostatečně vyplývají z citovaných pasáží odvolacího trestního rozsudku a prvostupňového trestního rozsudku; této kasační argumentaci Nejvyšší správní soud plně přisvědčuje. Žalovaný totiž ve svém rozhodnutí citoval zejména prvostupňový trestní rozsudek, přičemž vycházel ze skutkových závěrů trestního soudu, které jsou v odůvodnění trestních rozsudků obsaženy a přezkoumatelně vysvětleny. Konkrétně pak žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí obsáhle z rozsudků citoval, a přehledně zvýraznil (tučným písmem) ty pasáže, které popisují relevantní skutková zjištění soudu a jsou tak podstatná pro rozhodnutí

pokračování

o návrhu žalobkyně (resp. jeho zamítnutí). Z rozhodnutí žalovaného je tak patrné, že k porušení smluvních povinností žalobkyně došlo (i) vystavováním fiktivních zjišťovacích a předávacích protokolů, a v návaznosti na ně i faktur za plnění, které ve skutečnosti vůbec neproběhlo nebo proběhlo v jiném (často menším) rozsahu (str. 19 rozhodnutí žalovaného), (ii) reálným provedením stavby jinak, než podle schválené projektové dokumentace a rozpočtu, a včasným nenahlášením změn poskytovateli dotace (str. 19 rozhodnutí žalovaného), (iii) zamlčením změny vnitřní dispozice části stavby (tamtéž), a (iv) prováděním projektu v rozporu s platnou legislativou (tzv. na černo), čímž byl porušen čl. VIII. odst. 1 dotační smlouvy (str. 20 rozhodnutí žalovaného).

[33] S ohledem na oba trestní rozsudky žalovaný dovodil také závěr, podle něhož k porušení podmínek dotační smlouvy došlo ve vztahu k celému projektu, tj. i ve vztahu k jeho II. a III. etapě. Tato skutečnost je zřejmá již z charakteru v předchozím odstavci rekapitulovaných pochybení. Žalovaný k tomu dále citoval část odvolacího trestního rozsudku týkající se výše způsobené škody. Dle odvolacího trestního rozsudku odsouzené fyzické osoby způsobily škodu ve výši 91 372 826,74 Kč, tedy ve výši **celé schválené dotace**; ve vztahu k dosud nevyplacené části dotace (která je předmětem nynějšího řízení) byly trestné činy dotačního podvodu a poškození finančních zájmů Evropské unie spáchány ve stádiu pokusu. Odkazem na výši způsobené škody tedy žalovaný dále ilustroval, že k porušení dotační smlouvy došlo při realizaci **celého projektu**, a nikoli jen I. etapy. I v tomto směru tak lze odůvodnění rozhodnutí žalovaného považovat za dostatečné.

[34] Nejvyšší správní soud dodává, že městský soud žalovanému v napadeném rozsudku nevytýkal neuvedení odkazu na příslušné zákonné ustanovení upravující jednání za právnické osoby, jak se stěžovatel mylně domnívá (viz str. 6 kasační stížnosti). Skutečnost, že odsouzené fyzické osoby jednaly jménem žalobkyně, není mezi stranami sporná. Městský soud v odstavci 79 napadeného rozsudku (na nějž stěžovatel odkazoval) konstatoval, že „*býlo proto povinností žalovaného zdůvodnit případnou provazbu mezi trestní odpovědností těchto fyzických osob za jednání posuzované v trestním řízení a ztrátou nároku žalobce na proplacení dotace na výdaje související s realizací II. a III. etapy Projektu.*“ Z citace, jakož i z dalšího odůvodnění napadeného rozsudku je patrné, že městský soud v rozhodnutí žalovaného postrádal náležité odůvodnění souvislosti mezi jednáním popsáním v trestním rozsudku, a porušením povinností vyplývajících z dotační smlouvy, v jehož důsledku žalobkyně nemá nárok na vyplacení dotace. Jak však vyplývá z výše uvedeného, tento závěr městského soudu je nesprávný, neboť se míjí s obsahem rozhodnutí žalovaného. Jak vysvětleno výše, je totiž zřejmé, že žalovaný provedl trestní rozsudky jako důkaz a poté vycházel ze skutkových závěrů trestního soudu. Samotný výrok o trestu a vině, tedy samotný fakt odsouzení fyzických osob – bývalých jednatelů žalobkyně – zde není rozhodující.

[35] Nepřezkoumatelné není rozhodnutí žalovaného ani z důvodu nevypořádání se s vzájemně si odporujícími důkazy – zejména znaleckými posudky navrženými k důkazu žalobkyní a poskytovatelem dotace. Žalovaný ke každému z provedených důkazů připojil krátké hodnocení, a uvedl, jaké skutečnosti z něj má za prokázané. Co se týče znaleckých posudků č. 2355/14/2017 a č. 283-17, žalovaný na str. 22 svého rozhodnutí stručně zrekapituloval, jaké závěry z nich plynou. Přestože tedy v části VI. písm. A. svého rozhodnutí (Provedení a hodnocení důkazů) k těmto znaleckým posudkům jen odkázel na rozhodnutí o I. etapě, následně v rámci právního hodnocení žalovaný

předestřel, jaké z nich plynou závěry pro projednávanou věc. K hodnocení znaleckého posudku č. 36/2015 a expertní analýze ze dne 7. 8. 2015 (navržené žalobkyní) žalovaný skutečně jen odkázal na rozhodnutí o I. etapě, Nejvyšší správní soud však v rozhodnutí o I. etapě ověřil, že oba tyto žalobkyní navržené důkazy byly zohledněny právě již ve znaleckém posudku č. 2355/14/2017 (viz str. 23 a 24 rozhodnutí o I. etapě, v němž je znalecký posudek č. 2355/14/2017 rozsáhle citován); závěry tohoto znaleckého posudku tak byly formulovány po konfrontaci se znaleckým posudkem č. 36/2015 a expertní analýzou ze dne 7. 8. 2015.

[36] Přestože by odůvodnění rozhodnutí žalovaného v části týkající se znaleckých posudků mohlo být podrobnější, je toto rozhodnutí zcela přezkoumatelné ve světle závěrů judikatury shrnuté v odstavci [31] výše. Ze závěrů znaleckých posudků č. 2355/14/2017 a č. 283-17 rekapitulovaných na str. 22 rozhodnutí žalovaného je zřejmé, jakým jednáním žalobkyně porušila podmínky dotační smlouvy. Znalecký posudek č. 2355/14/2017 se přitom vyrovnal i se závěry znaleckého posudku a expertní analýzy předloženými žalobkyní; toho si žalobkyně musela být vědoma, neboť byla účastnicí řízení, jež vyústilo ve vydání rozhodnutí o I. etapě. Jiné důkazy, vyvracející závěry znaleckých posudků předložených poskytovatelem dotace či trestních rozsudků, žalobkyně nenavrhla. Nejvyšší správní soud dodává, že závěry znaleckých posudků shrnuté na str. 22 rozhodnutí žalovaného se shodují se závěry vyplývajících z trestních rozsudků, a z rozhodnutí žalovaného je tak beze zbytku zřejmé, jaké skutkové okolnosti měl žalovaný za prokázané.

[37] Podle městského soudu byl dále žalovaný povinen ve svém rozhodnutí uvést, z jakých ustanovení dotační smlouvy vycházel. Jak však stěžovatel správně podotkl v kasační stížnosti, z rozhodnutí žalovaného je tato skutečnost zřejmá. Žalovaný relevantní smluvní ustanovení nejprve shrnul na str. 14 svého rozhodnutí, a dále rekapituloval ustanovení dotační smlouvy stanovující podmínky pro vyplacení dotace na str. 21 a 24. Nejvyšší správní soud podotýká, že žalovaný ve svém rozhodnutí ne zcela vhodně odkazoval též na čl. VIII. odst. 2 písm. e) dotační smlouvy stanovující povinnost žalobkyně neprodleně poskytovateli dotace sdělit informaci o pravomocném odsouzení žalobkyně či osob jednajících jejím jménem za vybrané trestné činy, neboť z kontextu celého rozhodnutí vyplývá, že porušení této smluvní povinnosti (byla-li porušena) nebylo pro jeho rozhodnutí stěžejní. Tato skutečnost však na přezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného nemá vliv, jelikož i přesto je z tohoto rozhodnutí zřejmé, z jakých smluvních ustanovení žalovaný vycházel.

[38] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že v nyní projednávané věci není rozhodnutí o tom, zda byl spáchán trestný čin, předběžnou otázkou ve smyslu § 57 správního řádu, neboť o návrhu žalobkyně mohl žalovaný rozhodnout i bez zodpovězení této otázky. Rozhodnutí o vině a trestu bývalých jednatelů žalobkyně totiž nemá bezprostřední význam pro závěr o porušení dotační smlouvy. Jestliže však trestní rozsudky byly řádně provedeny jako důkaz (a žalobkyně v tomto ohledu proti nim ničeho nenamítá), pak žalovaný mohl ze skutečností zjištěných v trestním řízení vycházet, neboť úzce souvisely s předmětem nynějšího správního řízení; žalovaný tak také učinil. Jeho závěry jsou přitom přezkoumatelným způsobem odůvodněny, jak vyplývá z výše uvedeného.

pokračování

[39] Stěžovatel dále uvádí, že odvolací trestní rozsudek byl skutečností znemožňující vyhovět návrhu žalobkyně, žalovaný tak postupoval v souladu s § 51 odst. 3 správního řádu, a neprováděl další dokazování. Z rozhodnutí žalovaného je však na první pohled zřejmé, že žalovaný podle § 51 odst. 3 správního řádu nepostupoval. Trestní rozsudek sice byl jedním ze stěžejních důkazů, žalovaný však na něm neustal a provedl i mnoho dalších důkazů navržených účastníky řízení (viz shrnutí provedených důkazů na str. 13 až 20 rozhodnutí žalovaného). Ostatně ani v odůvodnění rozhodnutí žalovaného není ani přímá, ani nepřímá zmínka o tom, že by žalovaný takto na odvolací trestní rozsudek nahlížel. Žalovaný tedy odvolací trestní rozsudek nepovažoval za skutečnost znemožňující vyhovět návrhu žalobkyně ve smyslu § 51 odst. 3 správního řádu. Tato kasační námitka není důvodná; to však nic nemění na tom, že napadený rozsudek neobstojí z výše uvedených důvodů.

[40] Stěžovatel dále brojí proti závěru městského soudu, dle kterého žalovaný svým postupem porušil § 36 odst. 3 správního řádu (viz odstavec 75 napadeného rozsudku). Městský soud žalovanému vytkl, že rozhodnutí o I. etapě bylo do správního spisu vloženo až poté, co se účastníci řízení seznámili s podklady rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu. Nejvyšší správní soud předně podotýká, že tento závěr městského soudu nebyl důvodem pro zrušení rozhodnutí žalovaného. Městský soud tuto skutečnost v napadeném rozsudku uvedl pouze pro dokreslení situace, aniž by však tato skutečnost ovlivnila znění výroku napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud přesto považuje za vhodné se k tomuto dílčímu závěru vyjádřit.

[41] Městský soud totiž nebyl oprávněn se touto potenciální vadou zabývat, neboť žalobkyně odpovídající námitku v žalobě nevznesla, a nejedná se ani o vadu, k níž by byl soud povinen přihlídnout z úřední povinnosti; tou by byla pouze vada, která je zjevná ze spisu nebo z rozhodnutí samého, a v důsledku které není možné rozhodnutí vůbec podrobit přezkumu z hlediska žalobních námitek (srovnej usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 - 84, č. 2288/2011 Sb. NSS). Taková situace však v nyní projednávané věci nenastala, a městský soud tak nebyl oprávněn k této vadě přihlížet. Nadto, městským soudem vytýkaná vada nemohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného. Žalovaný ve svém rozhodnutí na rozhodnutí o I. etapě odkazoval v souvislosti s hodnocením znaleckých posudků č. 2355/14/2017, č. 283-17 a č. 36/2015, expertní analýzy ze dne 7. 8. 2015 a zprávy auditora ze dne 20. 7. 2015. Všechny tyto dokumenty byly součástí správního spisu po celou dobu správního řízení, a žalobkyně se k nim tudíž mohla vyjádřit podle § 36 odst. 3 správního řádu. Nelze tedy předpokládat, že by případná reakce žalobkyně na rozhodnutí o I. etapě mohla mít vliv na obsah rozhodnutí žalovaného.

[42] Stěžovatel dále brojí proti závěru městského soudu, podle něhož je možné v řízení o návrhu žalobkyně aplikovat zásadu přiměřenosti. I v tomto směru je třeba závěr městského soudu korigovat. Pokud městský soud aplikaci této zásady aproboval, nedostatečně zohlednil specifika správního řízení sporného oproti „klasickému“ správnímu řízení, v němž je rozhodováno o odvodu za porušení rozpočtové kázně. V řízení o odvodu za porušení rozpočtové kázně je uplatnění zásady přiměřenosti namísto (srovnej zejména usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2018, č. j. 1 Afs 291/2017 - 33, č. 3854/2019 Sb. NSS). Sporné řízení správní se však odlišuje zejména oslabením zásady vyšetřovací a zvýšením odpovědnosti účastníků řízení

za výsledek sporu akcentováním zásady projednací. Pokud by žalobkyně neprokázala, že má nárok na poskytnutí celé zbývajících části dotace, žalovaný by jejímu návrhu vyhověl pouze z části, a ve zbývajících části by jej zamítl (§ 141 odst. 7 správního řádu). Částečné vyhovění návrhu je však následkem (ne)unesení břemene tvrzení a důkazního břemene, a nelze jej ztotožňovat s aplikací zásady přiměřenosti. Nejvyšší správní soud však dodává, že městský soud své úvahy ohledně zásady přiměřenosti vyslovil *obiter dictum*, a tudíž jejich dílčí nesprávnost není důvodem zrušení napadeného rozsudku.

[43] S ohledem na výše uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná, neboť napadený rozsudek je z důvodů shrnutých výše zatížen vadou ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto postupem podle § 110 odst. 1, věty první před středníkem s. ř. s. napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[44] V průběhu dalšího řízení se bude městský soud zabývat věcným posouzením rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních námitek. Tento právní názor je pro městský soud závazný (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[45] V novém rozhodnutí ve věci rozhodne městský soud též o nákladech řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3, věta první s. ř. s.).

[46] O nákladech řízení o kasační stížnosti žalovaného soud rozhodl na základě § 60 odst. 3, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 téhož zákona, dle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta. Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinností, které jí soud uložil. Nejvyšší správní soud této osobě žádnou povinnost neuložil a neshledal ani žádný důvod hodný zvláštního zřetele, pro nějž by jí právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti žalovaného mělo být přiznáno.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 8. února 2023

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu